

העם

הקרח לא זו

המועמד חכם, המתחרה הגדול של מועמדי כל הרשימות, הוליד השבוע מתחרה רציני עוד יותר: המועמד קרח. אנשים עמדו בתור, קיללו זה את זה (וכן את הממשלה, העירייה, היוזמה הפרטית והפקידות המפא"ית). על רקע זה נראו הויכוחים בין המפלגות כלהי' חשובים לחלוטין, פשוט לא לעניין.

רוקה, רוקח, היה בן-אדם: שב בתל-אביב וסתר את חיס! עבודה זו רבה, ואין לך פנאי! הנח את שלטון המדינה לספא"י! למחרת היום עבר מפה לאוזן פומון ארסי עוד יותר, פרי יצירתו של גאון אלמוני, בן אחת המפלגות הימניות: דודל בן-גוריון רצה להיות פרון, אז פולה קראה: הביטה - האינני יפה מאויסה?

הממשלה

"מה יהיה אחי?"

בעשרות משרדים בקריה ובירושלים, מוג' ניס ע"י מחיצה רחית-בושם של מוכירות, ישבו עשרות פקידים גבוהים של ממשלת ישראל, שאלו את עצמם אותה שאלה גורלית: "מה יהיה אחי?"

לרבות אורחי המדינה, שנשלחו לידיהם עפ' רון ופיסת נייר וניסו לחשב לעצמם את תר' צאות הבחירות, היה זה מעין ספורט. אולם לגבי אותם הפקידים הגבוהים לא היה זה ספורט כלל, כי אם שאלה של פרנסה, כלכלת נשותיהם וילדיהם, מעמדם בחברה, התוצאה: מנגנון המדינה, שלא הצטיין מעולם בזרירות יתרה, נעצר בכמה מקומות כמעט כליל.

קשה היה להאשים את הפקידים. הם זוכי רים את אשר קרה אחרי הבחירות לכנסת הראשונה, כשגולדה מאירסון קיבלה לידיה את משרד העבודה במקום מ. בנטוב ורוקה את כל העובדים המפמיים בעמדות מפתח, החוצה. פקידו משרד האוצר ומשרד המסחר והתעשייה, החוששים כי יעברו לרשות ציר גית-כללית, ופקידו משרד הפנים, העלילה, הבריאות והסעד, החוששים כי הדתיים יצאו מן הקואליציה העתידה, החלו שואלים עצ' מם אם גורלם יהיה שונה.

שורש הבעיה הוא, כמובן, בעצם המשטר המבייש, המבוסס על כרטיסי-מפלגה, אינו משאיר מקום לשרות אורחי מקצועי, בלתי-תלוי. פקיד הירושב על מוזותו הפוליטית, מוכן להיכנס ולצאת ממשרתו בהתאם לרוח

המפלגתית הנושבת, אינו מסוגל להקדיש את כחו לעבודתו, להקים בנין מינהלי יציב. הקרבן האמיתי הוא, כמובן, הפקיד המקצועי, הבקיא בשטחו, הרחוק מן הפוליטיקה של המפלגות אך שגורלו תלוי בה בכל זאת.

עיריות

אלפיים אורחים

זה קצת יותר מדי! סבר ראש העיר חיפה, אבא חושי, כאשר הכיר לדעת שלכל טקס, מסיבה, וקבלת פנים של העירייה מופיעים למעלה מאלפיים מוזמנים. בישיבתה האחרונה של עיריית חיפה הודיע: אני מתכוון לערוך בקורת יסודית ברשימה של הנבדלים, בעלי החוקה, הממונים ע"י העירייה לפי כר' טיסייה שהוכנה לפני 10 שנים. קבע: כל אחד מנציגי הסייעות בעירייה יקבל מספר הזמנות מצומצם עבור חברי מפלגתו, כחריס בפני הטרנזיט הנצחיות על קיפוח כבודים. מייד התעוררה הבעיה: מי ימסור את הזמנות לאנשי הכמורה בחיפה וסביבתה? הציעה בי"כ מפ"ם: כמובן, נציגי הדתיים בעירייה. מצדם לא היתה כל התנגדות.

המשק

שמונה מתוך עשרה

באף אחד מענפי הכלכלה המופקרים במ' דינה לא מתנהלת המלחמה בין החוק לבין העובדים עליו בצורה גלויה כל כך כבענף המוניות, שהפך עממי ביותר בגלל מחירו הזולים. נהגי המוניות גמרו אומר שלא להי' שמע לחוק, מפקיעים מחירים ומודים בכך. טענות: משרד התחבורה, שקבע מחירים לנסייעות במוניות, אין לו מושג בעניין ומוטב שלא יתערב. המשטרה הכלכלית סברה אחרת, החלה מתערבת. היא נקטה באמצעים חמורים נגד נהגים מפקיעי כחירי, יומה חוק, שלפיו יהיה אפשר לשלול את רשיון הנהג עבור הפקעת מחיר.

שמונה נריש דנסייעה. הסיבות להפ' קעת המחיר: הסכסוכים על התשלום לקי' לומטר בין בעלי המוניות לנהגים השכירים. טענות בעלי המוניות על חוסר חלקי חילוף (שאפשר להשיגם בשוק השחור בלבד), על הערכה מוגזמת בהטלת מסים (7500 לירות המוניות, במקום 1200). התוצאה: מכל עשרה נהגים מפקיעים שמונה את המחירים.

למרות שהנהגים הסכימו, לפני חצי שנה, להתקין מונים, טרם הוגשם הדבר. אך אף אם יותקנו המונים, בלי שיועלו המחירים, יכריזו הנהגים שביתה; הסיבה: הפרש בין דרישות הנהגים לבין המחיר הרשמי. גודל הפרש שמונה גרוש לנסייעה.

אסונות

מתנת יום-הולדת

"מחשבתי הראשונה היתה: מלחמה! הער' בים מפציעים את תל-אביב. כולם הלכו למקלט ואיש לא יבוא להצילני. אני אמתי!" זהו סיפורו של מיה נחמני, תלמידת הסמינר למורות ע"י לוינסקי. בהשענה על ספה בדירת השכנים, הסמוכה לביתם ההרוס, היא מספרת כיצד, בישיבה שנת ישרים לפני כש'

מכתב אל הרב כס (כץ) וגם הוא הסכים למינוי זה. שלא אליהם מכתב, שיתנו לי אישור. הלכתי אל הרבנות. אמרו לי, עוד אתה צריך ללכת אל הרב עובדיה. אמרתי להם: חברים, כבר יש לי ששה הדשים שאני נוסע משתאול לירושלים, והפסדתי כמה כספים וכמה ימי עבודה. אמרו, אם תלך לפתחיקה תקבל אישור ואם לאו, לא הק' בלי'.

שאלתו הסופית של הרב ועאלני: "האם ניתנה התורה מהר סיני רק להם, ואין לאחר חלק ונחלה בה?"

המעמד השלישי

כולם פושעים

בכפר ערבי באזור הממשל הצבאי בגליל המערבי, נעצר יום אחד קצין הממשל בתד' המה. על גג בית הקפה הוצב רמקול וממנו בקעו קריאות נרגשות: "בן-גוריון פושע, רוקח פושע, בנין פושע". המושל ניגש לקריין הערבי, שאל מה פשר ההשמצות הללה. "אלה לא השמצות, יא סידי", ענה הערבי. "אצלכם בתל-אביב כל

בוע, חשה במשקל כבד הנופל עליו. היה זה ארון הנבדלים הגדול שעמד בחדר השינה, ליד מיטת הכרול שלה. על גבי הארון נערמו גושי אבן ועפר שקברו את מיה ומטתה מתחתם. ההתפוצצות נגרמה ע"י ניצוץ מה-מקר החשמלי שנגע במיכל בוטגו שעמד לידו.

"מי התמלא אבק, לא יכולתי לנשום. חשבי' תי' לעצמי: הגיע כנראה תורי לעכר לעולם הבא. אולם בכל זאת הצלחתי לסלק כמה אבנים ולהוציא רגל אחת מבעד למפתח, וזה שהציל אותי".

אותה שעה, במרתק כמה מטרים מן הבית הקטן מכוסה הרעפים, התכונן מוריס בן זכאי, בן 25, לשכב לישון. השעה היתה 5 בבוקר, אך מוריס הוא מוכר תיהס על שפת הים וגומר את עבודתו מאוחר. פתאום שמע התפוצצות חזקה ואחריה צווחות של אשה. הוא רץ החוצה, ראה את האבק העולה מבית השכנים, חס למקום. עיניו נתקלו ברגל היוצאת מתחת לערימת אבנים. הרגל התנועה.

מוריס החל מסלק את האבנים בקדחתנות. אולם הערימה היתה גדולה ורק כעבור 10

מוריס בן-זכאי, מצוי, ומיה נחמני, ניצודה תוך כדי שינה, לפחות חצי טון

אחד קורא לשני פושע ורמאי ובוגד. אם להם מותר לאמר זאת אחד על רעהו, מדוע יהיה לנו אסור? המושל הלך בדרכו הערבי המשיך להקריא מתוך רשימתו שכללה את שמות כל המנהיגים העבריים.

משפט

המלחים אמרו בטח

לא ידעתי שאשתי עושה דברים כאלה - אבל כשתפסתי אצלה אדם אחד, ועשיתי לה סקנדל אמרה שזה חבר שלה מהרבה זמן! סיפר בבית המשפט המחוזי בחיפה, בחור רחב גרם שנאשם כי חי על רחחיה של זונה שהיא במקרה, אשתו. הנאשם היה בן 22, ימאי ומכונאי שעסק במכירת מכונות-יישנות.

כשחשך כסף קנה חדר, גר בו עם אשתו. הוא נשבע כי לא קיבלה גברים בנחוחות, בניגוד לדעת בחור צנום מלובש ברישול, עד הקסינוריה העקרי, שסיפר: אני מלת. תורתני מנסיעה ארוכה, יצאתי עם כמה חברים לטייל בעיר התחתית בחיפה. פגשנו בחור אחד ושאל אותנו: אתם מחפשים בחורה? אמרנו: בטח. הוא הביא אותנו לאחד הבתים, וכנסתי שמה, ומצאתי בחורה. אחרי שבועיים בערך באתי למקום זה עם עוד 2 חברים. פתאם באמצע הלילה באה למקום המשטרה ודפקה בדלת: - אז אמרה לי הבחורה, בחייך! שלא תגידי שאתה משלם כסף!

לבסוף הסבירה האשה עצמה: כשבאתי ארצה רציתי לעסוק בזנות. החלטתי לא לע' סוף בזה תמיד. אני מקבלת רק לקוח אחד או שניים ליום. אינני נשואה. אני משלמת שכר דירה בעד החדר. הנאשם נותן לי את הכסף. יש לי חוזה על החדר, אני מבשלת בשבילי ובשבילי. אני חיה מזה שהנאשם נותן לי כסף וקונה לי הכל. אינני יודעת מאיזו סיבה המשטרה באה אלי. השופט תלוי את שלו: דן את הנאשם לחודש מאסר או מאה לירות קנס. הנאשם ביכר את הקנס, שילם במקום, יצא שלוב ורוץ עם אשתו.

המתאבד היה גוב

תמהים נצבו דרי רחוב ובולון בחיפה והביטו בתדרה באדם לבוש קרעים שטייל לאור הירח על מעקה גג אחד הבתים. הסק' (המשך בעמוד 10)

דקות הצליל, בעזרת הוררים ושכנים שחשו לעזרה, לשחרר את מיה מקבורתה. עתה יושבת מיה זנוכרת במעשה בטון של התפעלות תמוהה. כי קשה להאמין ש"איחורתי את האוטובוס בכמה רגעים בלבד". במשך יומיים אחרי המקרה, לא הרגישה מיה שום דבר. אולם ביום השלישי פנה ההתרגשות והיא לא יכלה לקום ממטתה.

חבריה מהסמינר שבאו לבקר אותה ניח' מיה: "אין דבר, זה רק ענין של הלם. זה יעבור עוד מעט". "בודאי", השיבה. ובשוב' בות: "רק עכשיו אני יודעת כמה שאני בריאה. אם יכולתי לשאת את כל המשקל הזה (לפי חבריה: חצי טון "לפחות"), אני יכולה לעבור כסבל בנגל תל-אביב". אולם מיה בכל זאת תמשיך את לימודיה בסמינר: היא עדיין צעירה וזמן לא חסר. כי ביום שנפלה התקרה עליה, היתה מיה בת 18 שנה פחות יום אחד, בדיוק.

המעמד השני

אונופול על החורה

אחר שהרב סעדיה ועאלני ניסה משך ששה חדשים להשיג את אישור הרבנות הראשית להכיר בו כרב אשתאול שבפרוודור ירוש' לים, בלי שיצליח בכך, פנה לעיתונות ותי' נה את צרותיו:

"שלחו לי מכתב מטעם הרבנות הראשית, שאלך אליהם. הגעתי לשם, שאלוני - אתה רוצה להיות רב ושוחט? אמרתי: כן. אמ' רו לי, תן לנו תחיתם הכפר. הלכתי ואספתי כל הכפר, וחתמו שתי פעמים. לקחתי את החתימה ומסרתי להם. אמרו, תלך אל הרב עובדיה בפתח-תקוה. אמרתי, חסריים רבנים בירושלים? אמרו, אתה צריך ללכת לשם. נסעתי לפתח-תקוה. באתי אצל הרב, יושב דומם. אמר: אתה בא להיבחן. השבתי: כן. התחיל לשאול אותי שאלות. ענית לו. השיב לי, שזה לא נכון. אמרתי, פתח "אורח חיים". פתח וראה שהצדק אתי.

אז אמר לי: אתם התימנים מקפחים (מנצ' חים בחיכות תורני). אין לי יכולת, לך אצל הרבנים התימניים. הלכתי לירושלים ושחתי להם כל המעשים. אמרו, לך להבחן אצל הרב יוסף קפה. הלכתי אליו ונבחנתי אצלו. שלח מכתב אליהם, שיתנו לי אישור. כיוון שראו הכתב עמדו והחליטו על מינויי ושלחו

